

«Εκδίκηση στην Εθνική Βιβλιοθήκη»

Ήταν 27 Φλεβάρη όταν ο γνωστός βραζιλιάνος μυθιστοριογράφος Κάρλος Σουάρες έφτασε στη Σκωτία για να παρουσιάσει το καινούριο του βιβλίο με τίτλο «βιβλιοθήκη, ένας χώρος, μια ιστορία». Επελέγη από τους διοργανωτές η παρουσίαση να γίνει στη μεγάλη αίθουσα της Εθνικής Βιβλιοθήκης λόγω του σχετικού θέματος του βιβλίου με προσκεκλημένους από τα μέσα ενημέρωσης της χώρας, καθώς και συγγραφείς και άλλους εκπροσώπους των γραμμάτων και των τεχνών.

Η τιμητική εκδήλωση ξεκίνησε στις 5:00 το απόγευμα όπως ήταν προγραμματισμένη. Όταν ολοκληρώθηκε η παρουσίαση του βιβλίου, πραγματοποιήθηκε διάλειμμα μετά το οποίο ο συγγραφέας θα αφιέρωνε αντίτυπα του βιβλίου στο κοινό και θα συνομιλούσε μαζί του. Ο Κάρλος Σουάρες όμως, που είχε για λίγο αποσυρθεί καθυστερούσε χαρακτηριστικά. Στην κατάμεστη αίθουσα επικράτησε ανησυχία και ένα σούσουρο για αυτήν την καθυστέρηση. Οι υπεύθυνοι τον αναζήτησαν παντού για πολλή ώρα ώσπου τελικά εντόπισαν το νεκρό του σώμα να κείτεται στην τουαλέτα, ενώ ένα αντίτυπο του καινούριου του βιβλίου ήταν ανοιχτό στο κεφάλαιο με τίτλο: «εκδίκηση».

Κλήθηκε άμεσα η αστυνομία και ο ιατροδικαστής, ενώ προσπάθησαν να κρατήσουν όλο τον κόσμο στο κτίριο για ανάκριση. Η μοναδική μαρτυρία που έδωσε κάποιο στοιχείο στην αστυνομία ήταν αυτή ενός συγγραφέα που υποστήριξε ότι βγαίνοντας από την τουαλέτα είδε έναν άντρα, μέτριο σε ύψος, αδύνατο με καστανά μαλλιά, γαλάζια μάτια και μουστάκι να μπαίνει βιαστικά και σκυμμένος σαν να προσπαθούσε να περάσει απαρατήρητος. Καθώς ανάμεσα στον κόσμο που παρέμεινε στο κτίριο για αναγνώριση δεν εντοπίστηκε ο αδύνατος γαλανομάτης που περιέγραψε ο συγγραφέας, η έμπειρη ντετέκτιβ Άλι Μακένα τον θεώρησε ύποπτο, χωρίς ωστόσο να έχει άλλα στοιχεία για πιθανό κίνητρο.

Μισή ώρα μετά, οι καθαρίστριες που είχαν κληθεί εκτάκτως να εργαστούν λόγω της εκδήλωσης, παρέδωσαν στις αρχές μια σακούλα με αντρικά ρούχα. Φαίνεται να ήταν τα ρούχα του άντρα που μπήκε βιαστικά στην τουαλέτα. Μαζί βρέθηκε ένα ψεύτικο μουστάκι, ενώ στην τσέπη του παντελονιού υπήρχε μια λίστα βιβλίων που είχαν δανειστεί μέλη από τη βιβλιοθήκη, μια λίστα που μόνο κάποιος εργαζόμενος της βιβλιοθήκης θα μπορούσε να έχει.

Αυτό το τελευταίο στοιχείο έστρεψε κατευθείαν τις υποψίες της Μακένα στο προσωπικό της βιβλιοθήκης και μάλιστα της πέρασε από το μυαλό η πιθανότητα ο δράστης να ήταν γυναίκα, μεταμφιεσμένη σε άντρα. Έτσι, η Μακένα αποφάσισε να ασχοληθεί με το παρελθόν του θύματος, προσπαθώντας να βρει στοιχεία που να συνδέονται με κάποιο μέλος του προσωπικού της βιβλιοθήκης. Της πήρε δυο μέρες εντατικής δουλειά για να ξεχωρίσει στο πλούσιο υλικό που της στείλανε από το διαμέρισμα του Κάρλος Σουάρες στη Βραζιλία μια σημαντική συνέντευξη που είχε δώσει 25 χρόνια πριν στη Σκωτσέζα δημοσιογράφο Βάλει Τζόνσον. Το ίδιο επώνυμο είχε και η γαλανομάτα βιβλιοθηκονόμος Λάουρα Τζόνσον. Τι σύμπτωση! Αποφάσισε να το ερευνήσει παραπάνω και πράγματι επιβεβαίωσε ότι η δημοσιογράφος ήταν η μητέρα της Λάουρα. Η Λάουρα, ωστόσο, δεν μπορούσε να δώσει καμία πληροφορία για τη μητέρα της, καθώς η Βάλει είχε εγκαταλείψει τη οικογένειά της λίγους μήνες μετά τη συνέντευξη αυτή.

Τι σχέση όμως μπορεί να είχαν όλα αυτά με τον φόνο του Κάρλος Σουάρες; Η Μακένα παράλληλα έλεγξε τις τελευταίες επαφές του θύματος μέσω του κινητού του τηλεφώνου. Το μοναδικό σκωτσέζικο νούμερο τηλεφώνου με το οποίο επικοινωνήσε το θύμα και δεν είχε σχέση με τη διοργάνωση της παρουσίασης ήταν αυτό της Φαίδρας Χέντερσον. Έτσι, αποφάσισε να την καλέσει σε ανάκριση. Η Μακένα επιτέλους άρχισε να βλέπει φως στην υπόθεση. Η Φαίδρα, που ήταν επιστήθια φίλη της Βάλει, μητέρα της Λάουρα, αποκάλυψε ότι η Βάλει εγκατέλειψε την οικογένειά της πριν 24 χρόνια για να ζήσει στη Βραζιλία με τον Κάρλος Σουάρες, με τον οποίο ήταν τρελά ερωτευμένη. Η κόρη της δεν ήξερε τίποτα για όλα αυτά μέχρι την προηγούμενη εβδομάδα που πέθανε ο πατέρας της. Στα πράγματά του βρέθηκε το αποχαιρετιστήριο γράμμα που είχε στείλει η μητέρα της όταν έφυγε μακριά τους. Σοκαρισμένη η Λάουρα, ήρθε σε επαφή με τη Φαίδρα και από αυτήν έμαθε ότι η μητέρα της καιρό μετά έπεσε σε βαριά κατάθλιψη από τις τύψεις που εγκατέλειψε τα παιδιά της. Μια μέρα πριν αρχίσει ο Κάρλος να γράφει το τελευταίο του

βιβλίο, εμπνευσμένο από την ιστορία τους, τη μεγάλη του επιτυχία, η μητέρα της αυτοκτόνησε. Όντας βαθιά συγκλονισμένη, έμαθε για την επικείμενη παρουσίαση του βιβλίου του στην Εθνική Βιβλιοθήκη, όπου η ίδια εργαζόταν και θεωρώντας τον υπεύθυνο για όλα τα δεινά που βίωσε η οικογένειά της, άρχισε να οργανώνει την εκδίκησή της.

Η Λάουρα είχε πράγματι σχεδιάσει τις κινήσεις της με μεγάλη προσοχή, αλλά δεν μπορούσε να γνωρίζει ότι η διοργάνωση είχε τροποποιηθεί το ωράριο των καθαριστριών λόγω της εκδήλωσης. Η σακούλα με τα ρούχα της μεταμφίεσής της που έκρυψε βιαστικά στις γυναικείες τουαλέτες για να εξαφανίσει αργότερα όταν θα είχε χρόνο έπεσε στα χέρια των καθαριστριών απρόοπτα και σε συνδυασμό με τα καταγάλανα, χαρακτηριστικά μάτια της, αποτέλεσαν τα στοιχεία που αναζητούσε εξ αρχής η Μακένα για να λύσει άλλη μια υπόθεση!

P.Δ. (Γ2)

ΤΕΛΕΤΗ ΦΟΝΟΥ

Πριν πολλά χρόνια, σε μια απομονωμένη πόλη της Ιταλίας ζούσε μια παρέα τριών φίλων, ο Αντριέν, η Λούβυ και ο Στιβ γνωστοί και ως η τριάδα-φωτιά! Γνωρίζονταν για λίγο καιρό όμως είχαν καταφέρει να αποκτήσουν έναν δυνατό δεσμό. Όμως τις τελευταίες μέρες φαινόταν ότι ο Στιβ έκρυβε ένα μυστικό, κάτι που δεν γνώριζε κανείς. Όσες φορές κι αν τον ρωτούσαν οι φίλοι του η απάντησή του παρέμενε η ίδια «μα δεν έχω κρύβω τίποτα» έλεγε και προσπαθούσε να σιδάξει την συζήτηση. Όσο περνούσε ο καιρός η συμπεριφορά του απέναντι στους φίλους του γινόταν όλο και περισσότερο πιο επιθετική.

Έπειτα από αρκετές μέρες, ο Αντριέν και η Λούβυ αποφάσισαν να βρουνε μια βόλτα με τον Στιβ για να τους πει τι συμβαίνει. Ο Στιβ συμφωνησε όμως επέμενε να πάνε στο δάσος για έναν ανεξήγητο λόγο. Τα παιδιά δέχτηκαν, με την προϋπόθεση όμως ότι θα επέστρεφαν πριν νυχτώσει.

Το δάσος ήταν πανέμορφο, γεμάτο πυκνά δέντρα και βλάγια είδη φυτών. Έπειτα από αρκετή ώρα περπάτημα τα τρία παιδιά ανακαλύψαν κάτι που δεν είχαν ξαναδεί. Ένα επιβλητικό κτίριο κρυβόταν πίσω από τα πυκνά φυλλώματα των δέντρων.

- "Πάμε να δούμε τι είναι" φώναξε ο Στιβ

- Φοβάμαι είπε η Λούβυ και απομακρύνθηκε λίγο βήματα πιο πίσω

- "Τι φοβάσαι, θα χειρονομήσουμε πριν νυχτώσει στο υποχρέωκα" είπε ο

Στιβ και έπρωξε τη βόρεια ξύλινη πόρτα η οποία έτριξε καθώς άνοιξε.

Τα παιδιά δεν πίστευαν στα μάτια τους. Μια τεραστία βιβλιοθήκη βρισκόταν ακριβώς απέναντί τους. Τα χιλιάδες βιβλία χωριζόνταν σε πάρα πολλές κατηγορίες τοποθετημένο με ακρίβεια στο μεζόνια ξύλινα ράφια. Κάθισαν και τα ξεφύλλισαν για ώρες μέχρι που η Λούβυ, βρήκε ένα βιβλίο το οποίο ήταν διαφορετικό από τα άλλα.

- "Τελετή φόνου" είπε καθώς διάβασε τον τίτλο

- «Τι κάνεις, άστο κάτω» φώναξε ο Στιβ

Ο Άντριεν και η Λουβι τον κοιτούσαν απορημένοι

- "Μα γιατί;" ρώτησαν και οι δύο

Ξαφνικά άνοιξαν τα ράφια και εμφανίστηκε μπροστά τους κάτι σαν ένας ναός με εμβόδα που δεν τα είχαν ξαναδεί. Τα παιδιά προχώρησαν προς τα μέσα, το δωμάτιο φαινόταν ότι κάποτε χρησιμοποιούνταν από ανθρώπους όμως για κάποιον λόγο παρεμυε κρυφό. Παντού υπήρχαν δίωμένα κερία και βιβλία σε μία δλώσσα που δεν γνώριζε κανείς. Οι τοίχοι ήταν γεμάτοι με αίχμηρα αντικείμενα και, όπου και αν κοιτούσες, υπήρχαν τα ίδια εμβόδα.

- Πάμε να φύγουμε (είπαν και οι τρεις)

- "Σε δίχα θα νυχτώσει" συμπλήρωσε ο Άντριεν και έφυγαν.

Στο δρόμο ο Στιβ αποκάλυψε το μυστικό του.

- "Γιατί φωνάζεις να αφήσω το βιβλίο;" ρώτησε η Λουβι τον Στιβ

"Λοιπόν", άρχισε να λέει, "δεν ήθελα να σας το πω ακόμα πριν δύο εβδομάδες βρήκα ένα ίδιο βιβλίο στο σπίτι του παππού μου.

Κάθισα και το διάβασα και αυτό που έλεγε δεν μπορούσα να το πιστέψω. Πριν από 3 αιώνες μέσα σε αυτή τη βιβλιοθήκη είχαν δημιουργήσει αυτό το κρυφτό όπου έκαναν τελετές στις οποίες θυσίαζαν ανθρώπους, γιατί σύμφωνα με έναν μύθο οποίος κατάφερε να εκστώσει τουλάχιστον τρία άτομα θα γινόταν κυρίαρχος του κόσμου. Γι' αυτό το βιβλίο λέγεται «Τελετή φόνου».

Ο Άντριεν και η Λουβι είχαν μείνει άναυδοι

- "Και γιατί δεν μας το είπες;" ρώτησε ο Άντριεν

- "Δεν το πίστευα", του απάντησε ο Στιβ

- "Δεν θα το πούμε σε κανέναν" είπαν και οι τρεις ταυτόχρονα βαζοντας τα χέρια τους στη μέση και φωνάζοντας το σύνθημα τους.

«Τριάδα φωτιά»

Έτσι έπειτα από ευέλικτη τη μέρα κανείς δεν ξαναμηνσε για αυτή τη βιβλιοθήκη χωρίς όμως να γνωρίζουμε αν την ξαναβρισκεφτηκε κάποιος άλλος.

♦ ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ ΤΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ

Στην πόλη του Σάντοβερ, ζούσε μια δεινή παρέα φίλων, του Κρις, της Ολίβια, της Αρέλιας και του Σάρι. Όλοι τους γνώριζαν ως "Το Καταραμένο της συμφοράς", γιατί έκαναν πολλές βλαπτικές και άσπες μεταξύ τους. Είχαν μια αμοιβαία φιλία.

Ένα Σάββατο βράδυ, η παρέα μαζεύτηκε στον Κρις. Από τα χέρια και τις φωνές είχαν ξεσηκωθεί όλη τη γειτονιά.

- Πως λέγεται όταν τρως μακαρονάδα στο λευφοριό; ρωτάει ο Κρις, προσπαθώντας να πείσει τα χέρια του. Αστειομακαρονάδα συνεχίζει καθώς πέφτει κάτω από το κρεβάτι από τη βροχιά.

- Έλα, ρε φίλε, φτάνουν τα κρύα αυτιά, απαντά η Αρέλια. Ας κλιθείς για κάτι πιο αισθησιακό.

- Πωπω! Έλεος, ρε Αρέλια! Επειδή εσύ βρήκες αγόρι, δεν σημαίνει πως και οι άλλοι θέλουν να το αναλύσουν, λέει θυμωμένα ο Σάρι.

Ένα επιφωνήμα αγανάκτησης ακούστηκε από τη κεφαλή της Αρέλιας.

- Παιδιά, έχω δεν ξέρω για εσάς, αλλά εμένα με έλασαν δυο αγόρια, απαντάει η Ολίβια και αποχωρεί από το δωμάτιο.

Καθώς φτάνει στην καζίνα, η Ολίβια ανοίγει τη ντουλάπα και αρπάζει τη μακρομάνδα από το ράφι, σαν πεινασμένη αρκούδα. Όπως και περίμενε συμβαίνει, το οποίο αφήνει αναυδή την Ολίβια. Εκείνη ουρλιάζει σαν σκυλάκι και ειδοποιεί την υπόλοιπη παρέα να κινεθεί στην καζίνα.

Κάθονται και οι τέσσερις σύζυγοι μπροστά από μία φωτεινή πινακίδα, την οποία είχε ανοίξει, κινεμάτορας, η Ολίβια.

- Καλό, εχ λέει ο Κρις χτυπώντας φιλικά στον ώμο την Αρέλια.

- Εχώ λέω να βρούμε κάτι, λέει πρόθυμος ο Σάρι κάνοντας ένα βήμα προς

- Εχώ λέω να κιάσουμε εδώ και να περιμένουμε τους γονείς του Κρις, απαντάει η Αρέλια.

- Ναι καλά, σίγουρα βγαίνουν, λέει ο Κρις

- Πωπωπω! Μορφίζουν τα δύο κορίτσια ταυτόχρονα.

Τα τέσσερα παιδιά, φτάνουν στην πύλη. Κατάγον γύρω τους με θαυμασμό, τον διάδρομο, που είναι στολισμένος με πορτρέτα γύρω με παιχνιδιών με περιέργως φορεσιές. Σε κάποιον σκεύη, υπάρχουν γραθίκες με κάτω παρτίτσες αντί κείματα, τα οποία τα παιδιά δεν αναγνωρίζουν.

Ξαφνικά, η τετρακέλης παρέα έφτασε σε μία ευρύχωρη, λαμπρή, φωτεινή, με όμορφα βιτρό και λινάδες στολισμένη... Βιβλιοθήκη! Όλοι απορητέυθηκαν εις όσον φώναξαν από την Ολίβια, η οποία είχε αγάπη για τα βιβλία. Άρρωσε, λοιπόν, να φέρνει όλα τα παιχνίδια, σκευοποιίας για να κοιτάξει τα μεγαλύτερα και χρησιμοποιώντας σκεύη για τα καλύτερα.

- Τι φέρνει αυτή; ρωτάει ο Λάρι.

- Κάτι να διαβάσει, βιβλίων, ψιθυρίζει η Αρέλια.

- Παιδιά! Φωνάζει η Ολίβια. Αυτή η βιβλιοθήκη έχει κάτω παρτίτσες βιβλία.

- Δηλαδή, απορεί ο Κρις.

- Δεν ξέρω. Κάτι με παιχνίδια, παιχνίδια λίστρας, ελεγκτήρια, παιχνίδια φίλτρα, δηλητήρια και τα συνάφια.

- Κάτσε, κάτσε, κάτσε. Είπες, παιχνίδια λίστρας και παιχνίδια; Απορεί ο Λάρι.

- Ναι, πάνω κάτω, ανταποκρίνεται η Ολίβια, κερρασμένη από μια σκέψη.

- Το πιο βασικό, όμως, είπες δηλητήρια; Για να τα χρησιμοποιήσουμε σε... κάνει νόημα ο Κρις δείχνοντας διακριτικά την Αρέλια.

- Εί! Καθόλου ωραίο, θυμάται η Αρέλια.

- Πλάι, πλάι, πλάι. I'm so sorry. Λέει ο Κρις προσπαθώντας να αποφύγει την κλοτσιά της Αρέλια.

- Ηρεμήστε λίγο, φωνάζει η Ολίβια.

- Εγώ; Εγώ; Αυτός! Λέει η Αρέλια.

- Καλά... Λέει ο Κρις. Τέλος πάντων, φίνε ~~σε~~ να δούμε κανένα βιβλίο, τι ξέρω και το πιο σημαντικό, πως βρέθηκε αυτή η βιβλιοθήκη στο υπόγειό μου;

- Ναι, συμφωνεί όλη η παρέα και παίρνει ο καθένας από ένα βιβλίο.

Μετά από ώρες αδιούρη, γρήγορα βρέθη, έρευνα και πολλή ησυχία, τα παιδιά επιτέλους, άρρισαν να βρύνε.

- Τι βρήκατε λοιπόν; λέει ο Κρις.

- Λοιπόν, αυτή η βιβλιοθήκη χτίστηκε τον Μεσαίωνα από ένα ζευγάρι κίμων, που πιθανότατα να είναι πρόγονοί σου. Ο σκοπός της ήταν να προσφέρει τα μαγικά βιβλία και να γίνει μέρος εκπαίδευσης για νέους κίμων - φίλωνες. Η προαασία της περνά από γενιά σε γενιά, αναφέρει η Ουίβια.

- Ουίβια, πεζάρεται η Αρέλια.

- Άρα, οι γονείς σου είναι κίμων, μπρο; λέει γρήγορα περιέργεια ο Χάρι.

- Που θεός να ξέρω. Εδώ πριν λίγες ώρες έφτα για αυτό το μέρος.

- Πολύ πληροφορία σήφει, αναστενάζει η Αρέλια.

- Μαι, σφφώνησε ο Χάρι.

Τα παιδιά ετοφίστησαν να χυρίσουν πίσω στο σαλόνι του Κρις, όταν από τον διάδρομο της πόλης, εμφανίζονται οι γονείς του Κρις. Μόλις είχαν χυρίσει από τη δουλειά τους, χαρμολόνοι.

- Γεια σας παιδιά! Αναφωνεί ο πατέρας του.

- Γεια σας! Απαντούν τα παιδιά.

- Λοιπόν, βλέπατε πως βρήτε για τη βιβλιοθήκη. Έγραφε σκοπό να στο παίξε στα δέκα τα πρώτα γενέθλια σου, σε δύο μήνες. Αλλά, το ακαμάζιες μόνος σου, λέει η κυρία Κούπερ.

- Είρασε φίλα από τις λιγότες οικογένειες κίμων στον κόσμο και προσπατεύει αυτή τη βιβλιοθήκη με τη ζωή σου. Είναι υποχρέωση σου, ως η επόμενη γενιά, να εκπαιδεύεις τους για να γίνει φίλωνες της, συνεχίζει ο κίμων Κούπερ.

- Τη Ποια; Ενώ; Γιατί; Αναρωτάται αχχωμένα ο Κρις.

- Το ξέρω, είναι πολλά να καταλάβεις αλλά θα είρασε δίπλα σου και θα σε σερβίραει λέει η κυρία Κούπερ.

- Και εφεις! Πετεύεται ο Χάρι. Θα βοηθήσει με κάθε δυνατό τρόπο.

- Ευχαριστώ παιδιά, είστε φοβεροί. Γενικά, η κατάσταση είναι πολύ δύσκολη, όπως πιστεύω πως θα καταφέρω να την κρατήσω όρθια.

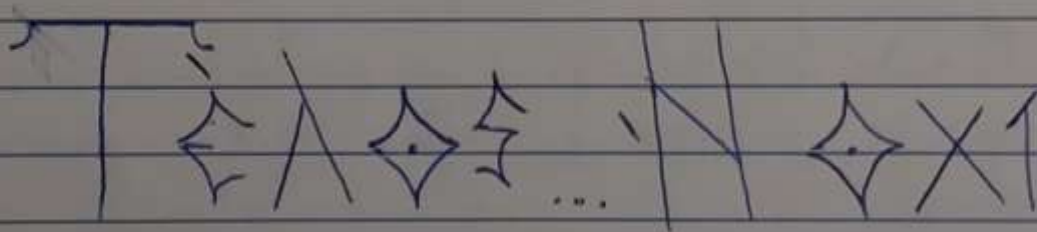
Όσοι γεθάνει σε γέλια, καθώς γυρνάει προς το σπίτι.

- Μήπως βρήκατε νέα σέλιμα; Λέει η Αρέτινα.

- Όπως Πάινους, είσαε ευπρόσδεκτοι στη βιβλιοθήκη, απομυθίζεται η Κη Κόινερ.

- Ποιος θέλει να πάρουμε ρίζα να πορτσάσουμε τη νέα αγία του Κρις ως φίλος; λέει ο Νάρι.

Καίως έσαε ζεδειώνει η λογαρία μας. Τώρα, το αν ο Κρις κατέφερε να φτάσει στην βιβλιοθήκη ή αν την άφησε να πέσει, όπως οι βοηθοί του, είναι μια άλλη λογαρία, την οποία δε θα μάθουμε ποτέ. Όμως, φίλοι λίβε πως ο Κρις θα γίνει ο καλύτερος προσέγγισ της. Ποιος φέρει...

Εκείνο το βράδυ τα παιδιά είχαν βγει να περπατήσουν στο κέντρο της πόλης. Η δυνατή βροχή που ξέσπασε ξαφνικά τους βρήκε απροετοίμαστους και, καθώς κανείς τους δεν είχε ομπρέλα, μαζεύτηκαν όλα κάτω από ένα υπόστεγο για να προστατευτούν. Εκείνη την ώρα έμπαινε στο κτίριο ένας ηλικιωμένος κύριος με καπέλο που κρατούσε μία σακούλα ζαχαροπλαστείου. Τυλιγμένος στο παλτό του περπατούσε σκυφτός, και σχεδόν έπεσε πάνω στα παιδιά. Εκείνα τον χαιρέτησαν, του ζήτησαν συγνώμη που είχαν κλείσει την είσοδο και του εξήγησαν πως απλά στέκονταν εκεί μέχρι να περάσει η μπόρα. Ο ηλικιωμένος κύριος φάνηκε να απογοητεύεται. «Κρίμα» είπε. «Έτσι όπως σας είδα εδώ, νόμιξα πως είχατε έρθει για τη βιβλιοθήκη. Ξέρετε, εγώ είμαι ο βιβλιοθηκάριος. Με λένε Ανδρέα. Σπάνια έρχεται πια κόσμος εδώ κι εγώ θα ήθελα τόσο λίγη παρέα. Ειδικά σήμερα που έχω τα γενέθλιά μου. Να, μόλις πετάχτηκα στο ζαχαροπλαστείο να πάρω μία τούρτα, αλλά φαίνεται πως πάλι θα σβήσω μόνος μου τα κεράκια μου. Εκτός αν...». «Αν τι;» είπε ένα από τα παιδιά. «Αν ερχόσασταν μέσα να φάμε μαζί την τούρτα και να ζεσταθείτε! Φυσικά μόλις σταματήσει η βροχή μπορείτε να φύγετε. Γιατί να στέκεστε εδώ μέσα στο κρύο;». Τα παιδιά κοιτάχτηκαν μεταξύ τους και συμφώνησαν. Έτσι, ακολούθησαν τον κύριο Ανδρέα στη βιβλιοθήκη.

Ήταν ένας χώρος γεμάτος ράφια φορτωμένα με βιβλία από το πάτωμα μέχρι το ταβάνι και ανάμεσα στα ράφια υπήρχαν σκόρπια τραπέζια με λάμπες για τους αναγνώστες. Ο κύριος Ανδρέας τακτοποίησε τα παιδιά σε ένα τραπέζι, άναψε δύο λάμπες και τους άφησε για λίγο εκεί, για να τους ετοιμάσει ζεστή σοκολάτα και να φέρει κουταλάκια για την τούρτα. Το ένα από τα κορίτσια φαινόταν εκνευρισμένο: «Τι δουλειά είχαμε να έρθουμε εδώ πέρα, μου λέτε; Δεν τους ξέρετε τους γέρους; Αυτός εδώ θα έχει χρόνια να μιλήσει με άνθρωπο... Θα μας πιάσει την πολυλογία και δεν θα μας αφήσει να φύγουμε ούτε όταν σταματήσει η βροχή...». Δεν πρόλαβε κανείς να της απαντήσει γιατί ήρθε ο κύριος Ανδρέας με έναν δίσκο να κεράσει τα παιδιά. Μόλις το κορίτσι είδε την τούρτα παραπονέθηκε «Πωπω... Δεν είναι καν τούρτα σοκολάτα που είναι η αγαπημένη μου, να μου φτιάξει λίγο το κέφι, αφού μας χάλασε η βόλτα». Ο κύριος Ανδρέας στεναχωρήθηκε. «Συγνώμη, κορίτσι μου» της είπε. «Αν ήξερα ότι θα είχα επισκέψεις θα σας είχα ρωτήσει τι γεύση προτιμάτε». «Μην της δίνετε σημασία κύριε Ανδρέα, είτε ένα αγόρι. Η Λίνα είναι το πιο κακομαθημένο κορίτσι που θα γνωρίσετε». «Είμαι σίγουρος πως έχω γνωρίσει πολύ πιο κακομαθημένα κορίτσια. Όμως μην την υποτιμάς. Καμιά φορά και οι πιο κακομαθημένοι άνθρωποι έχουν τρομερή δύναμη και μπορούν να τα βγάλουν πέρα στις πιο δύσκολες καταστάσεις. Να, όπως η Σκάρλετ Ο Χάρα». «Η ποιιά;» «Είναι η ηρωίδα του «Όσα παίρνει ο άνεμος», ενός από τα αγαπημένα μου βιβλία». Η Λίνα χαμογέλασε. Πρώτη φορά έβρισκε κάποιον να την υπερασπιστεί όταν συμπεριφερόταν έτσι. «Και τι έκανε αυτή η Σκάρλετ δηλαδή; Πείτε μας την ιστορία της!» είπε το αγόρι. «Είναι πολύ μεγάλη ιστορία για να σας τη διηγηθώ τώρα. Θα φέρω όμως το βιβλίο και θα το δώσω στη Λίνα, που από ότι φαίνεται μοιάζει λίγο με την ηρωίδα του. Κι εσένα θα σου φέρω να διαβάσεις το «Ένα παιδί μετράει τα άστρα», γιατί έτσι σοβαρός και φιλομαθής που είσαι μου θυμίζεις τον Μέλιο».

Τα παιδιά ήπιαν τη σοκολάτα τους, έφαγαν την τούρτα, και έμειναν στη βιβλιοθήκη πολύ αφού σταμάτησε η βροχή. Μιλούσαν και γελούσαν και δεν κατάλαβαν πως πέρασε η ώρα. Μέχρι να φύγουν, ο κύριος Ανδρέας είχε βρει ένα βιβλίο για κάθε παιδί της παρέας. Εκείνα στην αρχή δεν ήθελαν να τα πάρουν. Φοβόντουσαν πως δεν θα

καταφέρουν να τα διαβάσουν εγκαίρως για να τα επιστρέψουν στη βιβλιοθήκη. Όμως ο κύριος Ανδρέας τα καθυσύχασε «Πάρτε τα σαν δώρο από εμένα για την παρέα που μου κάνετε στα γενέθλιά μου. Αν δεν τα επιστρέψετε, δεν πειράζει. Θα τα αντικαταστήσω εγώ». Όμως τα βιβλία ήταν τόσο ταιριαστά στο κάθε παιδί που όλοι είχαν τελειώσει το δικό τους πολύ πριν την προθεσμία για να το επιστρέψουν. Την επόμενη εβδομάδα, όλοι μαζί πήγαν ξανά στη βιβλιοθήκη. Κάθισαν στο ίδιο τραπέζι, μιλούσαν για τα βιβλία που διάβασαν και ήπιαν πάλι ζεστή σοκολάτα που τους ετοίμασε ο κύριος Ανδρέας που έλαμπε από χαρά. Στο τέλος έφυγαν όλα με καινούργια βιβλία και αυτή τη φορά έδωσαν ήδη ραντεβού για την επόμενη επίσκεψή τους στη βιβλιοθήκη!

29/2/2024

"να γράψω μια ιστορία μυθτηρίου στη βιβλιοθήκη,"

Οι μαθητές του Γ'Σ είχαν ενημερωθεί από την καθηγήτρια των ορθοκευτικών ότι στο επόμενο μάθημα θα επιθεωρήσουν τη βιβλιοθήκη του σχολείου, προκειμένου να ξεναγηθούν και να δανειστούν όποιο βιβλίο θέλουν. Τους έδωσε λοιπόν μια λίστα με τα βιβλία που υπάρχουν στη βιβλιοθήκη προκειμένου να διαλέξουν αυτό που θα ήθελαν να δανειστούν. Τους ενημέρωσε ότι στο επόμενο μάθημα θα έπρεπε να της δώσουν ένα διπλωμένο χαρτάκι στο οποίο θα είχαν γράψει το βιβλίο που επιθυμούσαν να δανειστούν. Οι μαθητές μόλις χτύπησε το κουδούνι συγκεντρώθηκαν στην αυλή και θαρραλέωσαν μια φάρα εις βάρος της καθηγήτριας. Θα έγραφαν όλοι στο χαρτάκι τους τον τίτλο από το ίδιο βιβλίο προκειμένου να γλυτώσουν τον δανεισμό και το διάβαγμα του βιβλίου. Εξάλλου, είχαν βεβαιωθεί από τη λίστα που τους είχε δώσει ότι υπήρχε 1 μόνο αντίτυπο από το συγκεντρωμένο βιβλίο. Την επόμενη φορά λοιπόν που είχαν μάθημα ορθοκευτικών, η καθηγήτρια πήγε τους μαθητές στη βιβλιοθήκη του σχολείου. Τότε ρητήσε από τους μαθητές με αλφαβητική σειρά να ανοίξουν το χαρτάκι τους και να διαβάσουν τον τίτλο του βιβλίου που ήθελαν να δανειστούν! Όμως τότε συνέβει κάτι αναπάντεχο! Ο πρώτος μαθητής άνοιξε το χαρτάκι του και αντί να διαβάσει το όνομα του βιβλίου που είχαν συμφωνήσει να γράψουν

διαβάσει τον τίτλο από το πρώτο βιβλίο που
βρισκόταν στη λίστα που τους είχε δώσει
η καθηγήτρια. Όλοι τον κοίταξαν με απορία.
Άρχισαν να ψιθυρίζουν ότι ενώ είχαν συνεννοη-
θεί να πουν άλλο βιβλίο καθώς ο
συγκεκριμένος μαθητής ζήτησε άλλο. Στη
συνέχεια ήρθε η σειρά μιας μαθήτριας
και καθώς άρχισε να διαβάζει το χαρτάκι της,
ζήτησε η ίδια το βιβλίο που βρισκόταν στη 2^η
θέση της λίστας! Με λίγα λόγια όλοι οι μαθη-
τές, ενώ είχαν συνεννοηθεί να ζητήσουν το ίδιο
βιβλίο, κάτι μυστηριώδες και ανεξήγητο συνέβη
μόλις άρχισαν να μιλούν, συνέβαινε το εξής
παραξένο: ζητούσαν τα βιβλία με τη σειρά που
ήταν στη λίστα! Έτσι κατάλαβαν ότι δεν είναι
ωστό να εκαρφίζονται φάρδες εις βάρος των
άλλων ειδικά εις βάρος της καθηγήτριας των
ορθοπεδικών!

« Σε ένα παράδειγμα σήμανση »

Μια φορά και ένα καιρό, σε ένα σχολείο κάπου στο Μαρούσι τα παιδιά κάθε μέρα πήγαιναν στην βιβλιοθήκη και διάβαζαν μια βιβλιοθήκη στα καλύτερα βιβλία ανάλογα με τις προτιμήσεις του κάθε παιδιού. Μα φυσικά το χρονικό περιθώριο που έχει να το διαβάσει ο υποψήφιος αναγκαστικά το βιβλίο ήταν πολύ λίγος, με αποτέλεσμα το δέκα πεντέμιστος του σχολείου να αναγκαστεί να διαταχθεί στην διευθύντρια ώστε να μετριάσει το χρονικό περιθώριο διαβάσεως. Η διευθύντρια όμως απλά τους καθισίχασε να δεν έπραξε τίποτα από αυτά που τους έχει υποσχεθεί.

Μετά από επαναλαμβανόμενες διαταραχές στο σχολείο ακολούθησε μια κατάσταση που φερόταν καταστροφική για τα μαθησιακά πλάνα της Γ' γυμνασίου, όπου ήταν να πάει μια εκδρομή στην πιο μεγάλη βιβλιοθήκη του κόσμου. Αυτήν την βιβλιοθήκη την διάλεξαν φυσικά και για το την αγάπη του για το διάβασμα αλλά και γιατί η συγκεκριμένη βιβλιοθήκη ήταν τόσο εξοπλιστική που στους αναγκαστικούς πρόσφερε και δωρεάν διαμονή, κάτι που σίγουρα πούσε το σχολείο, αλλά αυτή η εκδρομή μετά την κατάσταση φερόταν ένα όνειρο απατητό εφόσον όλοι οι συνωμοσιολογοί αποσύρθηκαν. Οι μαθητές προσπαθούσαν να πείσουν τους δασκάλους μέχρι που κατάλαβαν ότι δεν είχαν ζανά απασχολήσει το σχολείο και πίσώθηκαν.

Μα το θέμα μας δεν είναι για την εκδρομή αλλά για την κατάσταση στο σχολείο με τους μαθητές. Μια καθημερινή μέρα στο σχολείο αρχίζει απ' την προσεχή όπου κανένας δεν πρόβλεψε στην προσεχή διότι όλοι διάβαζαν τα βιβλία τους που είχαν δανιστεί χωρίς βεβαία να εννοούν. Στην συνέχεια, οι μαθητές βιάζονταν προς τις τάξεις τους όπου ήταν στον δεύτερο όροφο και έπρεπε να ανεβούν τα σκαλιά, μα αυτό είναι μια απειλή για αυτό το σχολείο αφού οι μαθητές διάβαζαν τα βιβλία τους και σκοτάψαν σχεδόν καθημερινά.

Οι μαθητές η διευθύντρια εγκατέστησαν αυγάστέρ και κωδικοποίησαν σκάλες μετά από επαναλαμβανόμενες φορές. Όταν τελικά κατάφεραν να στέφουν στις τάξεις όλα ήταν φυσιογνωμικά και οι μαθητές συμπληρώνοντας ανάλογα με την ηλικία τους και ήταν πάντα νοήσιμοι. Μετέπειτα, στο διαδία κατέβηκαν και στο προαύλιο, στο κωδικο και στην βιβλιοθήκη.

○ Στο προαύλιο σπάνια θα συναντούσε πάνω από 40 παιδιά.

○ Στο κωδικο γινόταν πανζουρίσιος όλοι οι μαθητές ήθελαν να αγοράζαν όχι φαρμάκο πολύ σπάνια, αλλά κυρίως σελιδοδείκτες.

○ Στην βιβλιοθήκη, μπορεί να πει κανείς ότι είχε μετακινήσει σε κωδικο προαύλιο αλλά με χειρότατα τραπέζια και μικρές παρίες που διάβαζαν με απόλυτη ησυχία.

Κάπως έτσι κωδικοσε μια μέρα στο σχολείο. Αυτό το σχολείο ποτέ δεν είχε πρόβλημα διότι η κοινότητα το θεωρούσε παιδοφιλικό και θεωρούσαν ότι τόσο πολύ έμψαση στο διάβασμα δεν κάνει καλό και ότι με την έμψαση τους για το διάβασμα οι απόφοιτοι του γυμνασίου δεν θα μπορούσαν να επιβιώσουν από την στιγμή που τρία χρόνια είχαν αποκλειστικά απορροφήσει αποκλειστικά με το διάβασμα. Παρόλα αυτά, αρκετοί ανθρωποι της κοινότητας κοινώνησαν το πρόβλημα και το εμψύχισαν με κωδικο τα πάντα.